

Hof Amsterdam, 11 april 2002, Vitra v Architects*Eames Lounge Chair***AUTEURSRECHT – IPR****Moment beoordeling toepasselijk recht****Moet worden beoordeeld naar het ten tijde van de inbreuk geldende – internationale – recht, in casu 1999**

De Lounge Chair is in de Verenigde Staten ontworpen en aldaar in 1956 openbaar gemaakt. Onweersproken is dat de Lounge Chair in 1958 op de wereldtentoonstelling te Brussel is getoond en dat de Lounge Chair in de jaren daarna op de Europese markt is verschenen. De vraag of Architects inbreuk maakt op het auteursrecht van Vitra doordat zij een stoel op de markt brengt die vrijwel identiek is aan de Lounge Chair, moet worden beantwoord naar het ten tijde van de gestelde inbreuk geldende - internationale - recht. Die inbreuk vond in Nederland plaats in 1999. In dat jaar waren zowel Nederland (sedert 1912) als de Verenigde Staten (sedert 1 maart 1989) toegetreten tot de Berner Conventie (de BC). Dit betekent dat het te dezen gaat om de vraag of Vitra naar de bepalingen van de BC (1971) sedert 1999 in Nederland aanspraak kan maken op auteursrechtelijke bescherming van de Lounge Chair.

Geen auteursrechtelijke bescherming - artikel 2(7) BC;**• Lounge Chair was in VS alleen modelrechtelijk beschermd**

Aangezien het te dezen gaat om een werk van toegepaste kunst, komt vervolgens de vraag aan de orde of het bepaalde in artikel 2 lid 7 BC aan het inroepen van auteursrechtelijke bescherming mogelijk in de weg staat. Genoemd artikel houdt in dat werken van toegepaste kunst die in het land van oorsprong alleen als tekeningen en modellen zijn beschermd, in een ander land van de Unie alleen de bijzondere bescherming krijgen die in dat land aan tekeningen en modellen wordt verleend. Indien in dat land echter geen zodanige bescherming wordt toegekend, geldt dat deze werken worden beschermd als werken van kunst. Het hof neemt als vaststaand aan dat de Lounge Chair in de Verenigde Staten in de te dezen relevante periode geen auteursrechtelijke bescherming toekomt. (...) Het moet er derhalve voor gehouden worden dat de Lounge Chair van Vitra in de relevante periode, dat is sedert de ge-

stelde inbreuk door Architects in Nederland op de rechten van Vitra, in de Verenigde Staten uitsluitend tekening- en modelrechtelijke bescherming genoot.

• Geen restrictieve uitleg artikel 2(7) BC: geen categorische uitsluiting auteursrecht op werken van toegepaste kunst naar Amerikaans recht vereist, getel op gelijkheidsbeginsel

Vitra heeft nog betoogd dat artikel 2 lid 7 BC restrictief moet worden uitgelegd, nu het primaire doel van de BC is op zo doeltreffend en eenvormig mogelijke wijze de rechten van makers op hun werken te beschermen. Deze restrictieve uitleg brengt, aldus Vitra, mee dat artikel 2 lid 7 BC alleen van toepassing is als auteursrechtelijke bescherming van werken van toegepaste kunst in de Verenigde Staten expliciet zou zijn uitgesloten op de grond dat deze uitsluitend worden beschermd op grond van een bijzondere, afzonderlijke wet. Nu de Verenigde Staten niet specifiek hebben bepaald dat werken van toegepaste kunst, waaronder meubelontwerpen, uitsluitend als tekeningen en modellen zijn beschermd, is artikel 2 lid 7 BC niet op meubels van toepassing en genieten meubels auteursrechtelijke bescherming, aldus Vitra. Dit betoog kan Vitra niet baten. Het gaat te dezen niet om het primaire doel van de BC, maar om de uitleg van artikel 2 lid 7 BC. De strekking van de reciprociteitregel van dat artikel is dat makers van werken van toegepaste kunst in de aangesloten landen over en weer gelijk worden behandeld. Het toekennen van auteursrechtelijke bescherming aan werken die dergelijke bescherming in het land van herkomst niet genieten, zou dit gelijkheidsbeginsel verstoren en is om die reden door artikel 2 lid 7 BC uitgesloten.

MERKENRECHT**Inbreuk****Inbreukmakend gebruik merk 'C. Eames' in reclame voor stoelen**

Nu vaststaat dat Vitra het merk EAMES op regelmatige wijze heeft gedeponeerd voor de categorie meubels, in het bijzonder stoelen en tafels, kan zij zich op grond van het bepaalde in artikel 13 A lid 1 sub b van de Eenvormige Beneluxwet op de merken (BMW) verzetten tegen het onderhavige gebruik van het teken 'C. Eames' door Architects. Immers, dit (met het merk van Vitra overeenstemmende) teken wordt door Architects in het economisch verkeer ter aanduiding van door haar vervaardigde meubels gebruikt. Het gaat daarbij met name om gebruik van het teken in de reclame voor de desbetreffende meubels, hetgeen te beschouwen is als gebruik voor waren als bedoeld in artikel 13 A lid 1 sub b BMW.

SLAAFSE NABOOTSIJNG**Verwarringwekkende, slaafse nabootsing****Niet alleen profiteert Architects, door onder bovengenoemde omstandigheden een stoel op de markt te brengen die een exacte kopie is van de Lounge Chair, van de kosten en inspanningen die Vitra zich**

heeft moeten getroosten om de Lounge Chair bij het Nederlandse publiek ingang te doen vinden, maar zij ondermijnt de positie van Vitra op de markt door een soortgelijke stoel voor een aanzienlijk lagere prijs aan te bieden

De Lounge Chair is een uniek ontwerp, met een eigen positie op de markt voor designmeubelen. Onweersproken is voorts dat Vitra (en haar rechtsvoorgangers) zich aanmerkelijke kosten en inspanningen hebben getroost om deze positie voor de Lounge Chair op de Europese - markt te verwerven. De stoel van Architects is, zoals Architects zelf stelt (...), een exacte kopie van de Lounge Chair. In dit verband is van belang dat Vitra onweersproken heeft gesteld dat met dit proces veel tijd, geld en knowhow gemoeid is. Het moet er derhalve voor gehouden worden dat Architects haar stoel vervaardigt door de Lounge Chair slaafs na te bootsen. (...). Daar komt bij dat Architects verwarring bij het publiek creëert. Aan de desbetreffende stoel is niet te zien dat hij niet van Vitra afkomstig is. De verwarring wordt nog vergroot doordat Architects in haar catalogus en op haar website de naam C. Eames vermeldt. Architects suggereert daarmee dat zij de gegevens voor het fabriceren van de stoel rechtstreeks ontleent aan C. Eames, de ontwerper van de Lounge Chair. (...). Architects profiteert van de naamsbekendheid van Eames en van de reputatie van de Lounge Chair, zonder dat zij financieel of anderszins aan het ontstaan van die bekendheid of reputatie heeft bijgedragen. Architects heeft geen enkele poging gedaan afstand te bewaren tussen de door haar geproduceerde stoel en de Lounge Chair. Weliswaar ontbreekt op de stoel van Architects de aanduiding 'Eames', zoals die wel is aangebracht op de Lounge Chair, maar dit enkele ontbreken is niet te beschouwen als een serieuze poging om te voorkomen dat het publiek wordt misleid in die zin dat de koper van een stoel van Architects in de veronderstelling verkeert dat het om een Lounge Chair van Vitra gaat. (...). De kosten die Architects zich heeft bespaard doordat zij profiteert van de inspanningen van Vitra, brengt zij kennelijk in mindering op haar verkoopprijs. Architects verkoopt haar stoel immers ver onder de prijs van de Lounge Chair. Deze omstandigheid draagt bij tot het oordeel dat Architects onrechtmatig handelt jegens Vitra..

PROCESRECHT - IPR

Geen grensoverschrijdend bevel

Geen verplichting gevorderde grensoverschrijdende verboden uit te spreken

Voor zover Vitra met deze grief bedoelt te betogen dat het hof verplicht is de gevorderde grensoverschrijdende verboden uit te spreken, faalt zij. Wel geldt dat onder omstandigheden de mogelijkheid bestaat van een veroordeling, door een Nederlandse rechter, tot een verbod van bepaalde handelingen in een ander land. In hoeverre daartoe in de onderhavige zaak aanleiding bestaat, komt hierna aan de orde. De vordering tot een verbod van bovengenoemd onrechtmatig handelen geldt, voor zover het gaat om het merkrecht, in de landen van de

Benelux. Het verbod tot slaafse nabootsing is uitsluitend geldend in Nederland. Vitra heeft onvoldoende gesteld waaruit valt af te leiden dat de gedragingen van Architects naar het recht van de andere in de dagvaarding genoemde landen eveneens onrechtmatig is.

Vindplaatsen: BIE 2003, nr. 35, p. 245; IER 2003, nr. 1.

Hof Amsterdam, 11 april 2002

(A. Rutten-Roos, M. Coeterier en M.A. Gosslings)

1 Vitra Collections AG te Birsfelden, Zwitserland,

2 Vitra Internationals AG te Muttenz, Zwitserland, appellanten,

procureur mr. T.M. Kolle, advocaat mr. RE. Weening te Amsterdam,

tegen

1 Architects Srl te Florence, Italië,

2 R. de Haas te Nieuw-Vennep, geïntimeerden, procureur mr. F. W. Grosheide.

(...)

1. Het geding in hoger beroep

(...)

2. De grieven

Voor de inhoud van de grieven verwijst het hof naar de memorie van Vitra.

3. De ontvankelijkheid van appellanten in het hoger beroep

3.1. Architects betoogt dat appellanten niet in hun beroep kunnen worden ontvangen. Ten aanzien van appellante sub 1 voert zij daartoe aan dat niet is aangetoond dat Vitra Collections AG auteursrechthebbende is ten aanzien van de stoel waar het in deze procedure over gaat en ten aanzien van appellante sub 2 dat Vitra International AG iedere bevoegdheid mist in dit geding als rechthebbende met betrekking genoemde stoel op te treden.

3.2. Het hof overweegt als volgt.

3.3. Vitra Collections AG beroept zich in deze procedure met betrekking tot de onderhavige stoel op diverse rechten, waaronder het auteursrecht. Het enkele feit dat Architects betwist dat, indien al van auteursrechtelijke bescherming van de stoel sprake zou zijn, dit auteursrecht niet rechtsgeldig aan Vitra Collections is overgedragen, betekent echter geenszins dat Vitra Collections in haar vorderingen niet kan worden ontvangen.

3.4. Met betrekking tot Vitra International AG heeft mr. Weening bij gelegenheid van het pleidooi in hoger beroep verklaard dat aan haar geen enkel recht met betrekking tot de onderhavige stoel meer toekomt. Dit betekent Vitra International AG in haar beroep niet ontvankelijk is.

3.5. Bij de verdere behandeling van het hoger beroep gaat het wat appellanten betreft derhalve uitsluitend om Vitra Collections AG, verder ook wel aan te duiden als Vitra.

4. De feiten

De rechtbank heeft in overweging 2 van het vonnis waarvan beroep een aantal feiten als ten processe vaststaand vermeld. Nu tegen deze overweging geen grief

is gericht, gelden de aldaar gememoreerde feiten ook het hof tot uitgangspunt.

5 Behandeling van het hoger beroep

5.1 Het gaat in deze zaak om het volgende.

5.2 Charles en Ray Eames (tezamen: Eames) hebben in de jaren vijftig een leunstoel (de Lounge Chair) ontworpen. De Lounge Chair bezit een eigen, oorspronkelijk karakter en de stoel draagt onmiskenbaar het persoonlijk stempel van de ontwerpers. Eames heeft de Lounge Chair in opdracht van het meubelbedrijf Herman Miller Inc. (Miller) ontworpen. De Lounge Chair is door Miller in 1956 in de Verenigde Staten op de markt gebracht. Partijen zijn het erover eens dat dit naar destijds geldend Amerikaans recht met zich bracht dat Miller rechthebbende op het model van de lounge Chair werd. In 1959 heeft Miller een exclusieve licentie verleend voor de exploitatie van de Lounge Chair in (onder meer) Europa aan het Zwitserse bedrijf Graeter en Co. Na diverse overnames en overdrachten zijn de rechten ter zake van de productie van de Lounge Chair in Europa uiteindelijk terechtgekomen bij Vitra. Vitra verkoopt de Lounge Chair sinds 1974 in de Benelux. Vitra heeft op 16 februari 1987 bij het Benelux Merkenbureau het merk EAMES voor alle soorten meubelen, in het bijzonder stoelen en tafels, gedeponereerd.

5.3 Architects S.r.L. is een Italiaanse meubelfabrikant. Zij produceert een stoel die als twee druppels water lijkt op de Lounge Chair. De stoel wordt in de catalogus van Architects S.r.L. nader aangeduid met ART. 441/442 C. Eames (1907- 1978). Architects S.r.L. verkoopt haar stoel in Nederland sinds 1999. Ook in andere landen in Europa worden de stoelen van Architects S. r. L. verkocht. De agent van Architects S. r. L. voor de Benelux is De Haas. Architects biedt via een website haar meubels wereldwijd te koop aan. Tot voor kort vermeldde die website onder meer de naam C. Eames. De prijs van de stoel van Architects bedraagt in Nederland ongeveer de helft van de prijs van de Lounge Chair.

5.4 Vitra vordert in deze procedure, behalve verklaringen voor recht, onder meer - zakelijk - dat het Architects, op straffe van een dwangsom, wordt verboden door het produceren en verkopen van de desbetreffende stoel in de Benelux plus enkele andere Europese landen, dan wel in de Benelux, dan wel in Nederland, op onrechtmatige wijze inbreuk te maken op de rechten van Vitra. Voorts vordert Vitra een reeks van nevenvoorzieningen, alsmede schadevergoeding.

5.5 De rechtbank heeft de vorderingen van Vitra afgewezen.

5.6 De grieven I t/m V strekken ten betoge dat de Lounge Chair in Nederland auteursrechtelijke bescherming toekomt en dat Architects inbreuk maakt op de auteursrechten van Vitra door de door haar geproduceerde leunstoel in Nederland op de markt te brengen.

5.7 Hieromtrent geldt het volgende.

5.8 De Lounge Chair is in de Verenigde Staten ontworpen en aldaar in 1956 openbaar gemaakt. Onweersproken is dat de Lounge Chair in 1958 op de wereldtentoonstelling te Brussel is getoond en dat de

Lounge Chair in de jaren daarna op de Europese markt is verschenen. De vraag of Architects inbreuk maakt op het auteursrecht van Vitra doordat zij een stoel op de markt brengt die vrijwel identiek is aan de Lounge Chair, moet worden beantwoord naar het ten tijde van de gestelde inbreuk geldende - internationale - recht. Die inbreuk vond in Nederland plaats in 1999.

5.9 In dat jaar waren zowel Nederland (sedert 1912) als de Verenigde Staten (sedert 1 maart 1989) toegetreden tot de Berner Conventie (de BC). Dit betekent dat het te dezen gaat om de vraag of Vitra naar de bepalingen van de BC (1971) sedert 1999 in Nederland aanspraak kan maken op auteursrechtelijke bescherming van de Lounge Chair.

5.10 Ingevolge het bepaalde in artikel 18 BC zijn werken uit de Verenigde Staten als de onderhavige Lounge Chair, die in 1956 openbaar is gemaakt, in beginsel in Nederland auteursrechtelijk beschermd.

5.11 Aangezien het te dezen gaat om een werk van toegepaste kunst, komt vervolgens de vraag aan de orde of het bepaalde in artikel 2 lid 7 BC aan het invoeren van auteursrechtelijke bescherming mogelijk in de weg staat. Genoemd artikel houdt in dat werken van toegepaste kunst die in het land van oorsprong alleen als tekeningen en modellen zijn beschermd, in een ander land van de Unie alleen de bijzondere bescherming krijgen die in dat land aan tekeningen en modellen wordt verleend. Indien in dat land echter geen zodanige bescherming wordt toegekend, geldt dat deze werken worden beschermd als werken van kunst.

5.12 Het hof neemt als vaststaand aan dat de Lounge Chair in de Verenigde Staten in de te dezen relevante periode geen auteursrechtelijke bescherming toekomt. Het 'Expert's Report' van professor J.H. Reichman, dat door Vitra als productie 35 bij memorie van grieven is overgelegd en dat door beide partijen wordt onderzocht, is in dit opzicht duidelijk. In het algemeen komt in de Verenigde Staten geen auteursrechtelijke bescherming toe aan werken van toegepaste kunst. Voor zover al in het verleden van tijd tot tijd sprake is geweest van een wat soepeler standpunt in die zin dat in een uitzonderlijk geval toch auteursrechtelijke bescherming werd verleend aan een werk van toegepaste kunst, waarbij het veelal ging om een werk waarbij de kunstzinnige aspecten los waren te zien van de gebruiksaspecten, dan geldt toch in elk geval dat van een dergelijk soepele houding tegenwoordig geen sprake meer is. De Lounge Chair is in de Verenigde Staten nimmer auteursrechtelijk geregistreerd geweest en de mogelijkheid daartoe is, in elk geval sedert begin jaren negentig, niet aanwezig. Het moet er derhalve voor gehouden worden dat de Lounge Chair van Vitra in de relevante periode, dat is sedert de gestelde inbreuk door Architects in Nederland op de rechten van Vitra, in de Verenigde Staten uitsluitend tekening- en modelrechtelijke bescherming genoot.

5.13 Vitra heeft nog betoogd dat artikel 2 lid 7 BC restrictief moet worden uitgelegd, nu het primaire doel van de BC is op zo doeltreffend en eenvormig mogelijke wijze de rechten van makers op hun werken te beschermen. Deze restrictieve uitleg brengt, aldus Vi-

tra, mee dat artikel 2 lid 7 BC alleen van toepassing is als auteursrechtelijke bescherming van werken van toegepaste kunst in de Verenigde Staten expliciet zou zijn uitgesloten op de grond dat deze uitsluitend worden beschermd op grond van een bijzondere, afzonderlijke wet. Nu de Verenigde Staten niet specifiek hebben bepaald dat werken van toegepaste kunst, waaronder meubelontwerpen, uitsluitend als tekeningen en modellen zijn beschermd, is artikel 2 lid 7 BC niet op meubels van toepassing en genieten meubels auteursrechtelijke bescherming, aldus Vitra.

5.14 Dit betoog kan Vitra niet baten. Het gaat te dezen niet om het primaire doel van de BC, maar om de uitleg van artikel 2 lid 7 BC. De strekking van de reciprociteitsregel van dat artikel is dat makers van werken van toegepaste kunst in de aangesloten landen over en weer gelijk worden behandeld. Het toekennen van auteursrechtelijke bescherming aan werken die dergelijke bescherming in het land van herkomst niet genieten, zou dit gelijkheidsbeginsel verstoren en is om die reden door artikel 2 lid 7 BC uitgesloten.

5.15 Dit betekent dat ingevolge artikel 2 lid 7 BC de bescherming van de Lounge Chair in Nederland in beginsel beperkt is tot modelbescherming. De Lounge Chair komt echter niet in aanmerking voor bescherming uit hoofde van het Benelux- modellenrecht, aangezien de Lounge Chair reeds vóór 1 januari 1975 in de Benelux op de markt is gebracht en aldaar toen reeds bekendheid genoot. Wel geldt dat, op grond van het bepaalde in artikel 25 van de Eenvormige Beneluxwet inzake Tekeningen of Modellen ter bescherming van de Lounge Chair een beroep kan worden gedaan op de bescherming die de nationale wetgeving van de landen van de Benelux al vóór de inwerkingtreding van de BTMW aan de Lounge Chair als model bood.

5.16 Wat het Nederlandse recht betreft, gaat het daarbij om de regels met betrekking tot het onrechtmatig nabootsen (artikel 6:162 BW). De omstandigheid dat de Lounge Chair als model langs die weg bescherming geniet, leidt naar het oordeel van het hof tot de uitkomst dat op grond van het bepaalde in artikel 2 lid 7 BC aan de Lounge Chair in Nederland geen auteursrechtelijke bescherming toekomt.

5.17 Anders dan Vitra betoogt, is deze uitkomst niet in strijd met de Universele Auteursrechtconventie (UAC). Het systeem van de UAC is, evenals dat van de BC, immers gebaseerd op het gelijkstellingsbeginsel: bescherming voor de makers in alle aangesloten landen in dezelfde mate als de bescherming die aan eigen onderdanen wordt geboden. Nu de Verenigde Staten aan Vitra geen auteursrechtelijke bescherming biedt, kan Vitra die bescherming in Nederland niet ontleen aan de UAC.

5.18 Dit betekent dat de grieven I t/m V van Vitra falen.

5.19 De grieven VI en VII strekken ten betoog dat Architects onrechtmatig handelt door een stoel op de markt te brengen die vrijwel identiek is aan de Lounge Chair.

5.20 Dit betoog treft doel. De Lounge Chair is een uniek ontwerp, met een eigen positie op de markt voor

designmeubelen. Onweersproken is voorts dat Vitra (en haar rechtsvoorgangers) zich aanmerkelijke kosten en inspanningen hebben getroost om deze positie voor de Lounge Chair op de - Europese - markt te verwerven.

5.21 De stoel van Architects is, zoals Architects zelf stelt (memorie van antwoord p. 6, eerste alinea), een exacte kopie van de Lounge Chair. Onduidelijk is op welke wijze Architects bij het kopiëren van de Lounge Chair te werk is gegaan. Architects betwist dat zij de stoel heeft vervaardigd door de Lounge Chair mechanisch te kopiëren, maar zij laat na uiteen te zetten hoe zij dan wél aan de noodzakelijke fabricagegegevens is gekomen. Architects heeft evenmin toegelicht hoe zij van de (volgens haar vrij te verkrijgen) ontwerp tekeningen is gekomen tot het daadwerkelijk produceren van de stoel. In dit verband is van belang dat Vitra onweersproken heeft gesteld dat met dit proces veel tijd, geld en knowhow gemoeid is. Het moet er derhalve voor gehouden worden dat Architects haar stoel vervaardigt door de Lounge Chair slaafs na te bootsen. De omstandigheid dat deze handelwijze in Italië niet onrechtmatig is, sluit niet uit dat het in Nederland op de markt brengen van een aldus vervaardigde kopie van de Lounge Chair wel degelijk onrechtmatig jegens Vitra is.

5.22 Daar komt bij dat Architects verwarring bij het publiek creëert. Aan de desbetreffende stoel is niet te zien dat hij niet van Vitra afkomstig is. De verwarring wordt nog vergroot doordat Architects in haar catalogus en op haar website de naam C. Eames vermeldt. Architects suggereert daarmee dat zij de gegevens voor het fabriceren van de stoel rechtstreeks ontleent aan C. Eames, de ontwerper van de Lounge Chair. Dat is echter, zo volgt uit hetgeen onder 5.21 is overwogen, niet juist. Architects profiteert van de naamsbekendheid van Eames en van de reputatie van de Lounge Chair, zonder dat zij financieel of anderszins aan het ontstaan van die bekendheid of reputatie heeft bijgedragen.

5.23 Architects heeft geen enkele poging gedaan afstand te bewaren tussen de door haar geproduceerde stoel en de Lounge Chair. Weliswaar ontbreekt op de stoel van Architects de aanduiding 'Eames', zoals die wel is aangebracht op de Lounge Chair, maar dit enkele ontbreken is niet te beschouwen als een serieuze poging om te voorkomen dat het publiek wordt misleid in die zin dat de koper van een stoel van Architects in de veronderstelling verkeert dat het om een Lounge Chair van Vitra gaat. Bij memorie van antwoord (nr. 29) kondigt Architects aan dat zij in de toekomst elke van haar te vragen redelijke inspanning zal verrichten om verwarring te voorkomen. Dit neemt echter niet weg dat zij genoemde verwarring in het leven heeft geroepen en tot nu toe niets heeft gedaan om haar kopers uit de droom te helpen.

5.24 De kosten die Architects zich heeft bespaard doordat zij profiteert van de inspanningen van Vitra, brengt zij kennelijk in mindering op haar verkoopprijs. Architects verkoopt haar stoel immers ver onder de prijs van de Lounge Chair. Deze omstandigheid draagt bij tot het oordeel dat Architects onrechtmatig handelt jegens Vitra. Niet alleen profiteert Architects, door on-

der bovengenoemde omstandigheden een stoel op de markt te brengen die een exacte kopie is van de Lounge Chair, van de kosten en inspanningen die Vitra zich heeft moeten getroosten om de Lounge Chair bij het Nederlandse publiek ingang te doen vinden, maar zij ondermijnt de positie van Vitra op de markt door een soortgelijke stoel voor een aanzienlijk lagere prijs aan te bieden.

5.25 De slotsom is dat sprake is van onrechtmatig handelen door Architects en dat de grieven VI en VII gegrond zijn.

5.26 De grieven VIII en IX hebben betrekking op het merkrecht van Vitra. Vitra betoogt dat Architects inbreuk maakt op haar merkrecht (EAMES), door de vermelding van de aanduiding 'C. Eames' in de catalogus en op de website van Architects.

5.27 Dit betoog treft doel. Nu vaststaat dat Vitra het merk EAMES op regelmatige wijze heeft gedeponereerd voor de categorie meubels, in het bijzonder stoelen en tafels, kan zij zich op grond van het bepaalde in artikel 13 A lid 1 sub b van de Eenvormige Beneluxwet op de merken (BMW) verzetten tegen het onderhavige gebruik van het teken 'C. Eames' door Architects. Immers, dit (met het merk van Vitra overeenstemmende) teken wordt door Architects in het economisch verkeer ter aanduiding van door haar vervaardigde meubels gebruikt. Het gaat daarbij met name om gebruik van het teken in de reclame voor de desbetreffende meubels, hetgeen te beschouwen is als gebruik voor waren als bedoeld in artikel 13 A lid 1 sub b BMW.

5.28 Het verweer van Architects, dat het gebruik van het merk C. Eames haar in de gegeven omstandigheden niet kan worden belet nu voor het publiek duidelijk is dat de stoel van Architects niet afkomstig is van Vitra, gaat niet op. Zoals volgt uit hetgeen hierboven is overwogen bij de behandeling van de grieven VI en VII, kan Architects nu juist wél verweten worden dat zij onduidelijkheid over de herkomst van de door haar geproduceerde stoelen doet ontstaan.

5.29 Voor zover Architects nog een beroep heeft gedaan op het bepaalde in artikel 13 A lid 7 BMW, gaat haar betoog niet op, reeds op de grond dat dit stoelt op de aanname dat zij gerechtigd is de Lounge Chair te fabriceren en op de markt te brengen, hetgeen - zo blijkt uit het voorafgaande - niet juist is.

5.30 De grieven VIII en IX zijn derhalve gegrond.

5.31 Grief X heeft betrekking op het grensoverschrijdend karakter van de vorderingen van Vitra. Volgens Vitra is sprake van gelijklopende regelgeving in het Verenigd Koninkrijk, Duitsland, Frankrijk en de Beneluxlanden, is aannemelijk dat Architects ook in deze landen inbreuk maakt op de rechten van Vitra, en kan de Nederlandse rechter derhalve grensoverschrijdende verboden uitspreken.

5.32 Voor zover Vitra met deze grief bedoelt te betogen dat het hof verplicht is de gevorderde grensoverschrijdende verboden uit te spreken, faalt zij. Wel geldt dat onder omstandigheden de mogelijkheid bestaat van een veroordeling, door een Nederlandse rechter, tot een verbod van bepaalde handelingen in een ander land. In

hoeverre daartoe in de onderhavige zaak aanleiding bestaat, komt hierna aan de orde.

6 Afhandeling van de zaak; de vorderingen van Vitra

6.1 De vorderingen tot verklaring voor recht dat Architects onrechtmatig jegens Vitra handelt door inbreuk te maken op het merkrecht van Vitra, alsmede door stoelen te koop aan te bieden die identiek of in overwegende mate gelijk zijn aan de ten processe bedoelde Lounge Chair, zijn toewijsbaar.

6.2 De vordering tot een verbod van bovengenoemd onrechtmatig handelen geldt, voor zover het gaat om het merkrecht, in de landen van de Benelux. Het verbod tot slaafse nabootsing is uitsluitend geldend in Nederland. Vitra heeft onvoldoende gesteld waaruit valt af te leiden dat de gedragingen van Architects naar het recht van de andere in de dagvaarding genoemde landen eveneens onrechtmatig is.

6.3 De overige door Vitra gevorderde voorzieningen zijn toewijsbaar als hierna in het dictum te vermelden.

(...)